

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

11 EKİM PERŞEMBE
SAYI: 2018/41 No: 580
5 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

her şey olur

Banksy enflasyonu açıklayınca kendini yokeden bürokrat yaptı

BANKSY'NİN KENDİNİ İMHA EDEN ESERİ SANAT DÜNYASINI ALT ÜST ETTİ SAYIN SEYİRCİLER!

BİZ DE MCKINSEY YERİNE BANKSY'DEN HİZMET ALICAZ!

Banksy zam yapınca kendi kendine kesilen ekmek yaptı

Banksy siyasi vaziyete göre parçalanıp birleşen ayfın yaptı

YÜZDE YİRMİDÖRT NOKTA ELLİKİTİLİ!

TÜİK

BİDE BUNU YAPTIM AMA ÇOK KLİŞE OLDU!

BANKSY'YE GEREK YOK!

BİZ BİZE YETERİZ!

STOKÇULARI TESPİT ETTİK, GEREĞİNİ YAPICAZ!

Bİ AN STOLKÇU DEDİ SANDIM

TİCARİ! ZAM YAPMA!

FİYATINI İNDİR!

TESLİM OL!

ZAMLAR POMPAYA YANSIMIYO!

Emlak Balonu

KAŞIKÇI ASLINDA YOK!

cem din len miş

Normal şartlar altında belirli bir görevi yerine getirmek için "elverişli değildir," raporu almak, sağlıklı gerçekten o görevi yerine getirmek için yeterli olmayan herkesin en doğal hakkıdır. Ama **Yeni Türkiye'de** sapasağlam insanların "Cumhurbaşkanıyla fotoğrafını" göstererek sağlığının görevini yerine getirmeye elverişli olmadığını ileri sürdüğünü, karşısındaki doktorun ise "Sapasağlam adamsın kardeşim, git yap görevini," dediğinde üstelik cumhurbaşkanına hakaret ettiği gerekçesiyle soruşturmaya uğradığını görebilirsiniz. Ancak burada kimsenin farkına varmadığı net gerçek şu: Bu ve bunun gibi cumhurbaşkanına hakaret davalarında, cumhurbaşkanına en büyük hakareti eden o davaları açanlar, o davaları kabul eden hakim ve savcılardır. Mesela burada davayı açan, kendisinin cumhurbaşkanıyla yanyana gelerek sağlığının bozulduğunu mu ileri sürmektedir? Bu tip davaları kabul eden yargı mensupları koskoca cumhurbaşkanının esen yelden bile mağdur olduğunu mu iddia etmektedir? Ayrıca cumhurbaşkanının adının bile geçmediği konularda cumhurbaşkanına hakaret davası yürüten yargı mensupları şimdi McKinsey'i istemeyenlere gerizekâli, aptal, vatan haini diyen, neredeyse ana avrat söven gazetecilere de dava açacak mıdır?

Normal şartlar altında bir konsolosluk ya da elçilik, bir dış temsilcilik bulunduğu ülkenin bazı kanunlarından muafır ama hiç de öyle sanıldığı gibi o

dış temsilcilik o yabancı ülkenin toprakları falan sayılmaz. O işin goygoyudur. Zaten her konsolosluk öyle müstakil binalarda değildir, kimisi bir binanın yirminci katında bir ofisten ibarettir mesela, kalkıp da binanın bir katını kendi toprağı ilan edecek değildir. Misal 5 Nisan 1991'de Irak Konsolosluğu önünde yapılan gösteride konsolosluk bahçesine giren protestocuların üzerine ateş açan konsolosluk çalışanı hiç de öyle olay kriz falan çıkmadan paşa paşa derdest edilmiş, tutuklanıp götürülmüş ve Türkiye mahkemelerinde yargılanmış 30 yıl da hapis cezası almıştır. Ama **Yeni Türkiye'nin** kendi topraklarındaki bir dış temsilcilikte işlenen bir cinayet için bırakın tutuklama yapmayı, ifadelerini almak üzere konsolosluk çalışanlarını bile çağırmadığını görebilirsiniz.

Normal şartlar altında, Avrupa'da Uykusuz okumak için ya Türkiye'den gelen bir yakınınızı beklemeniz gerekirdi ya da abone olurdunuz ama posta teşkilatımızın maharetli elleri sayesinde derginiz elinize iki, kimi zaman üç hafta sonra ulaşır. Ama artık Uykusuz'u Almanya, Avusturya, İsviçre ve Belçika'da büyük bayilerde rahatlıkla bulabilir, dilerse abone olarak Türkiye'yle hemen hemen aynı anda okuyabilirsiniz. Almanya'da yaşayan okurlarımız info@interdictum.de adresine bulundukları yerin posta kodunu bildirirlerse dergiye ulaşabilecekleri kendilerine en yakın satış noktasını kısa süre içinde öğrenebilirler. Onun dışında aynı mail adresinden abonelikte ilgili bilgilere ulaşmak da mümkün.

@baris_uygur

KAYILODU? FIRAT BUDACI

Heykeltıraş Murat Allahverdi'nin, Van Gölü canavarını 2 kez gördüğünü söyleyen Gevaş Belediye Başkanı Nazmi Sezer'in tarifine göre yaptığı (Godzilla çakması) heykel Gevaş ilçe merkezine dikileli **14 yıl**,

Manken Sinem Güven, "Ben meme kanserine şahsen karşıyım," diyerek değişik bir muhalefete imza atalı **16 yıl**,

Onuncu Yıl fatihi Serdar Ortaç, askere gitmemek için aldığı sahte raporlar yüzünden hapse gireli **19 yıl**,

Cüneyt Arkin'in "Özgürlük adına kendini yakan Vietnamlının et kokusunu duyabilir misin?" benzeri sözlerle sevgilisine insanlık dersleri verdiği "Yıkılmayan Adam" filmine, komünizm propagandası iddiasıyla dava açılalı **34 yıl**,

Muhteşem Kot isimli bir terzi, blucini "Kot" markasıyla Türkiye'de üretmeye başlatalı **60 yıl**,

Seda Sayan, "İlk önce Allah, sonra pekmez, sonra keçiyoynuzu," diyerek sağlam girdiği öncelik sıralamasından keçiyoynuzuyla çıkmalı **14 yıl**,

Televole ekibi, Çağla Şikel'in Şenol İpek'e yolladığı "Tostumu yedim, bekliyorum..." mesajındaki söz konusu tost yapan tost makinesini bulduğunu iddia ederek programa konuk edeli **16 yıl**,

Magazin Gazetecileri Derneği ödül töreninde, Ahmet Kaya'yı protesto için çatal, bıçak atanların en acarlarından Serdar Ortaç sahneye fırlayıp Onuncu Yıl Marşı'nı söyleyeli **19 yıl**,

Dönemin İstanbul Belediye Başkanı Bedrettin Dalan üç santimlik kar yüzünden İstanbul'da ulaşım felce uğrayınca, "I am sorry!" diyeli **33 yıl**,

İnsanoğlu slip don giymeye başlayalı **83 yıl olmuş**.

nisan hakan

Merhaba.

Æ All together now ile kontrgerilla aynı şey.

Æ Good to see you ile Kuddusi'yi gördün mü aynı şey.

Æ Gecenin köründe de ciğerimden hırıltılı ses geliyor diye uyandım. Uyanırken de ciğerimden benim niye hırıltılı ses gelsin diye düşündüm. Sigara içmiyorum, bence ciğerlerim bembeyaz. Bembeyaz bir ciğerden neden hırıltılı ses gelsin arkadaş. Yemin ediyorum insan düşündükçe kafayı yer. Bir insanın ciğerinden hırıltılı ses geliyorsa o insan bence gitsin kendini köprüden aşağı atsın. Hangi köprüden atlarım diye düşünürken, baş ucumda boylu boyunca uzanmış kedi Venüs'ü fark ettim. Sanki ses kedi Venüs'ten geliyor gibiydi. Sonra biraz dikkatli şey yapınca baktım ses kedi Venüs'ten geliyor. Ses tabii ki kedi Venüs'ten geliyor. Kimden gelecekti ya o ses. Benden gelecek değildi ya. Tabii ki kedi Venüs'ten gelecekti. Ben kedi Venüs olsam ben de çıkarırım o sesi. Neden çıkarırım o sesi, çünkü çok mutluym. Yanımda aşkım Alpay, karnım tok, sırtım pek, uzanmışım Alpay'ımın yanına, tabii ki ben burada mutluluktan deli çıkarım. Ver Allah ederim tورتoru, ver Allah ederim tورتoru. Ama nasıl bir tورتor. İnsanın kulağının dibinde, insanı kör uykusundan hoplatan, kulakları sağır eden bir tورتor. Eğer bir tورتorun hakkı verilecekse bunu da kedi Venüs'ten ala yeryüzünde tek bir kedi bile veremez. Olamaz böyle bir tورتor çünkü. Apartmanı zelzeleye sebebiyet verircesine. Çılgınlarcasına. Manyakçasına. Ahlaksız gibi. Evde hasta mı var, çocuk mu var. Komşular kafayı mı yer. Bunları hiç düşünmeden ama. Net söylüyorum, Çiko'yla birlikte dünyanın en güzel kedisisin. Tورتorun eşşiz. Var ol uyutma. Umrum değil. Sen öyle mutlu ol, ben de çok mutluym böyle. Seni seviyorum kedi Venüs. Evet, ben de seni çok seviyorum. Rum. Um. Mum. Bu mum umumumuzun mumu.

Æ Çayın üzerine düşen tozumsu şeyi parmakla almak diye de bir şey var. Yok mu, var. Zor bir şey bir de. Öyle herkes yapamaz. Ustalık ister. Çünkü ilk defada aldın, alamadın, murdar olur o çay. Çünkü bir çayın içine de öyle şey gibi parmak daldırılmaz. İlçilmez o çay çok fazla parmağa maruz kalırsa. Gerçek bir bu işin ustası kişi, ilk denemede, hatta çayın yüzeyini hiç bozmadan, parmağını değdirmenden hatta diyebileceğimiz bir dokunuşla hop alır o çöpü. Çeri çöpü. Bu "çeri çöpü" de ne güzel kendi içinde melodisi olan harika heceleymiş. Yemin ediyorum ya. Hastasıym böyle kelimelerin. Çer çöp. Çeri çöp. Çeri domates. Büyük hastasıym. Ne diydum. Ustalık ister. Bunu da yapabilen kişiler gerçek birer çaycılardır. Edebiyattan tiskinirler. Diyeceğim de budur.

Æ Geçenlerde de bisikletimle Gebze'ye gittim. Gerçekten çok komikti. Bir gün sonra BKM'de ingilizce stand-up gösterim olacaktı. Bisiklet kullanırken çalışmayı severim. Zihnin gözenekleri dev açılır. Yalnız arada da zihni şaşırtmak gerekir. Yani her gün gittiğin yoldan o gün gitmemek, başka bir yoldan gitmek gibi. Ben de bisikletimle her gün sahil Beylerbeyi, Beykoz, o taraflar yanı. Dedim değişiklik yapam bugün. Caddebostan Bostancı sahiline kadar indim. Gidiyorum öyle. Maltepe'yi geçtim. Dedim Kartal'a kadar gideyim madem. Niye gitmiyorum çünkü. Kartal'a varınca dedim ki, o zaman Tuzla'ya da gideyim. Gidebiliyorum çünkü, neden gitmeyeyim. Kıyı kıyı gidiyorum. Dümdüz yol. Zaman zaman bisiklet yolları da var, bisiklet yollarından gidiyorum. Bir bisikletçi daha ne ister. Tuzla'ya varınca, dedim ki o zaman ben Gebze'ye kadar da gideyim. Gideyim de gideyim, gideyim de gideyim. Yalnız Tuzla'dan sonra işin rengi biraz değışti. Ortam bir başka olmaya başladı. Mavi şehir griye döndü. Bir şey oldu. Bir de yanlışlıkla tersaneyi girdim, iyice nevrime döndü. Aslında o noktada geri dönmeliydim fakat Gebze kafasından bir türlü çıkamıyordum. Gebze kafası öyle bir şey demek ki. Gebze bir insanın bir kafasına girdi mi, tamam, sen artık Gebze kafasısın. O Gebze'ye gideceksin arkadaş. O Gebze görülecek. Çevre yoluna girdim. Tırlarla kamyonlarla gidiyorum öyle. Daha önce de gitmiştim aslında. Ama daha önce kabullenip de çıkmıştım yola. Şimdi böyle anlık gelişince her şey çok zor görünüyor insanın gözüne. Her şey ama. Bir şekilde dere tepe aşım vardım Gebze'ye. Merkez fena değil aslında. Merkezde girince bir rahatlıyorsun. Acıktıydım. Simit, pide gömdüm. Geri döndemezdim artık bisikletle. Metro saatlerine baktım. Akşam sekiz'den sonra bisiklet alıyordum. "Metro durağı nerede ki" diye sordum pideciye. "Metro yok ki burada" dedi pideci. "Aboooo" dedim pideciye. Tavşantepe'deymiş ilk metro durağı. Tavşantepe de anasının nikahı. Mecburen Tavşantepe'ye kadar yeniden çevre yolundan doğru tırlarla kamyonlarla birlikte pedal bastım hep, o oldu. Oradan metro'ya bindim, tıkr tıkr Ayrılık Çesmesi'ne kadar geldim. Ayrılık Çesmesi de bizim evin oralar zaten. Öyle bir Gebze günü yaşadım o oldu. Her şey bir anda gelişti. Eve döndüğümde geceydi artık. Nasıl yorulduysam hemen uyudum. Ki hiç sevmem hemen uyumayı. Önce bir şeylerle oyalanırım, uyuyacaksam da öyle uyurum. Öyle uyku severim. Öyle uyku eğlenceli. Öbür türlü gerçekten sıkıcı.

Æ Hoşça kal.

Furkan Özçoban

"İlahiyya"
11 Ekim Perşembe / BKM Mutfak Çarşısı / Saat: 20.00 / bilgi: 0212 327 72 00
12 Ekim Cuma / Adana Bulls Eye Sports / Saat: 21.00 / bilgi: 0538 694 43 70
13 Ekim Cumartesi / Hatay Antakya Meclis Kültür Merkezi / Saat: 20.00 / bilgi: 0530 372 94 92
14 Ekim Pazar / Hatay Vivaldi Vip / Saat: 20.00 / bilgi: 0530 372 94 92
18 Ekim Perşembe / Bursa FSM nozon / Saat: 21.00 / bilgi: 0224 246 50 06
19 Ekim Cuma / Eskişehir Social Pub / Saat: 21.00 / bilgi: 0532 726 38 62
20 Ekim Cumartesi / Konya Hıçhane / Saat: 20.00 / bilgi: 0532 632 01 02

İLKER ALTUNGÖK

Yapısal Reformlar, Yapısal Reformlar, Neymiş Bu Yapısal Reformlar

Hepimize dev yalanlar söylediler. Ve inanıyorum ki, arada kimse uyarmasını diye "Abi hepimizi

kandırıyorlar, **aslında piramitler çok yeniymiş geçen sene Bauhaus'tan taksitle almışlar**, dünya düzmuş, yuvamlar lobisi gerçeği gizliyormuş, **insanoğlu aya hiç çıkmamış, litrelik kolasına iddiaya girip kolayı kapmak için uydurmuş**," diye konuşan denyoyu, "İlluminati sağa sola grafiti yapan yeni yetme velet gibi her tarafa işaret koyup bize hükmetmeye çalışıyormuş, **dünyayı aslında sürüngenler idare ediyormuş**, Kâmil Abi atom mühendisiymiş, **bor madenlerimizin tadı dillere destanmış bor olmadan pizza yapılamadığı için Napoli mafyası borumuza el koymuş**, dün bir kamyon borusana girmiş meğer kamyonu Rothschildgillerden biri kullanıyormuş hemen kapaklamışlar," diye zırvalayan hıyarı da öyle sanıyorum ki aramızda bunlar saldı. Sırf bu aramıza saldıkları dallamalar yüzünden, şimdi ne zaman "Kardeşlerim, bunlar bize yalan söylüyor, hepimizi kandırıyor!" demeye kalksan insanlar hemen "Ne o, yine mi İlluminati?" "Hayırdır sen de mi Rotşild'lerden bahsedecen yiğenim," veya daha kötüsü "Ay aman duyduk, dünyayı sürüngenler yönetiyormuş, ıyyh içim kalktı," gibilerinden tepkilere maruz kalıyoruz.

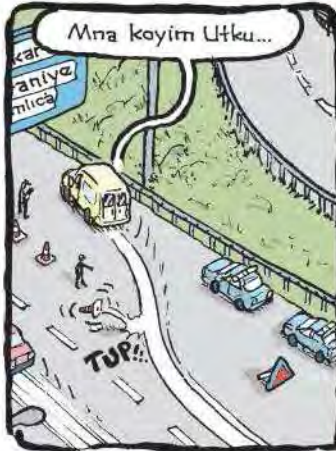
Hâlbuki ortada koskoca ekonomi profesöründen ekonomi muhabirliğinin tek numarası şirket şirket gezip avanta toplayıp işadamları parlatmak olan dallamaya kadar herkesin inandığı, amentü gibi tekrarladığı, doğruluğunu kimsenin sorgulamaya yanaşmadığı bir saçmalık var. O saçmalığın adı da bildiğiniz yapısal reformlar işte. Hani kimse söylemiyor da, yapısal reformlar yapısal reformlar neymiş bu yapısal reformlar diyerek geçiştiriyor ya, o yapısal reformlar hepimizi daha geç emekli edecek, hepimizin emekli maaşını, sağlık güvencesini azaltacak, terimizle, kanımızla, vergimizle kurduğumuz ülkedeki kamu kuruluşlarını üç otuz paraya ite kopuğa peşkeş çekecek, çalışırsak kıdem tazminatlarımızı "aa yandı bitti kül oldu," diyerek iç edecek, esnafsak çağa ayak uyduramıyorsun diye dükkânı kapatıp süpermarkette çalışmaya zorlayacak uygulamalar bütününe yapısal reformlar diyoruz arkadaşlar.

Çoğu halkın paralarıyla okumuş, fakir halktan alınan vergilerle ancak kısıtlı sayıda öğrenciyi sunulabilen iyi eğitimler almış sözde iktisatçılar için yapısal reformlar açıktır: Mesela sosyal güvenlik sistemi mi açık veriyor? Bu açığı aman vergilerle kapatamayalım aman zenginden, kodamandan bir kuruş para çıkmasın da varсын beni alınteriyle kazanıp ödediği vergileriyle okutan işçi Mehmet ödesin, gerekirse Mehmet yetmiş yaşına kadar fabrikada çalışmaya devam etsin de, Mehmet'in çalıştığı fabrikanın sahibi canı sıkıldığında bile Mehmet'i çat diye kovabilsin. İşte yapısal reformların bir kısmı budur.

Bakin bu yalanlar evrensel bir yalanlar. Thatcher ve Reagan'la başlayarak şehvetli söylemlerle bütün ülkeleri özelleştirmenin, serbest piyasanın, liberal ekonominin herkes için en iyisi olduğuna inandırıldılar. Bakın Türkiye'de hiçbir ahlaklı özelleştirme yapılmadı, on liralık mallar bir liraya satıldı, on lira kar ederken hepsi daha da az eleman çalıştırıp beş lira kar etmeye başladı. Sorsan bu "yapısal reformlar" hastası neo liberal danganaklara, "Birkaç kendini bilmez özelleştirmenin hatasını tüm bir özelleştirme camiasına mâledemezsiniz," derler. Ama dünyanın dört bir yanında, Arjantin'inden İngiltere'sine Almanya'sından Rusya'sına olumlu sonuçlanan bir tek özelleştirme gösteremezler. İngiliz halkını da dolandırdılar, Rus halkını da. Batı dünyasında ortalama gelir kırk yılda yarisına düştü. Herkes teknolojiye, internete, televizyona, telefaksa bakarken aval aval bakan milletin donunu ayağından aldılar.

Arada bir önünüze haberi düşüyor, devletin bir liraya sattığı fabrikayı alan herifçiğö, fabrikanın içindeki makineleri on liraya, arsasını da yetmiş liraya satmış diye. Hah, zannetmeyin ki bunlar istisna, zannetmeyin ki bunlar bize has. Bu dünyanın her yerinde böyle ama kırk yıldır hiç değişmedi utanmadan tekrarladıkları terane: **Efendim özelleştirelim, efendim halkın malını satalım, efendim halkın iş güvencesini ortadan kaldıralım, efendim halkın emekliliğini yakalım, efendim aman halka fazla maaş vermeyelim. Efendim şirketlerden vergi almayalım, vergiyi hepten işçiden memurdan alalım. E sonra? Hah işte o zaman çok güzel olacak. Nasıl güzel olacak it oğlu it, donuma kadar aldın, şirketlerden vergi almıyorsun? Efendim yapısal reform bu işte şirketler zengin olunca, yatırım yapar, istihdam olur, herkes faydalananır. Allah allah nerede olmuş o? Valla kırk yıldır bir kere bile gerçekleştiğini görmedik ama ya olursa düşünsene?**

İşte tam da bu yüzden McKinsey'nin kovalanması ister tepkiler sayesinde, ister McKinsey'le anlaşamadıkları için olsun on altı yıldır başımıza gelen tek hayırlı şey. Antiemperyalizmle, batı karşıtlığıyla falan bir ilgisi yok; McKinsey'in dünyada kendisinden ve kodamanlardan başka bir allahın kuluna faydasının dokunduğunu ispatlasınlar, dışımı kırarım.

"Ben sadece rüyalarımda
ben olabiliyordum."
- Gülççek Günel Tekin

YEME İÇME: Göreve
gelirken dürüstlük adına ant
içenlerin bağızları, göreve
gelince rant yiyorlar.

ZOR: Hor görülme fena fakat asıl
zor durumda olan hor gören. Zalimin hali
mazlumdan kötü yani. Yaparsa felsefeyi garibler
yapar!!

ÖLMEDEN ÖNCE GÜLMEK VAR: Babam askerdi,
askerlik: 'adam öldürme sanatı' Ben yazar oldum, 'adam
güldürme zenaatı'yla uğraştım. Çelişki bizim işimiz.

GBT: Legal gıybet...

KOCAMAN: Göçke köyü sakinleri (ve tüm yöre) Allah'a
"Kocaman" derlermiş. Kışın şiddetli fakat kısa sağanak
geçiş olunca "Kocaman, kazanı boşalttı" diyorlarmış.
Şükürler olsun Kocaman'a...

SELAM: "Arapça selam almıyorum, türküm ben" dedi.
"Selam verecek adam bulmuşsun, şımarıyorsun" dedim.
Gene olsun, gene derim. "Selam" kavramının kendisi, tüm
dillerden yüce. Sanki hiç konuşmadan selamlaşılma zımnı
gibi...

KİŞİSEL GELİŞİM: İyi sen kendini geliştir, ruhani olarak
serpil, biz hirri gibi dolaşalım, onu mu diyosun?!

İSİM: 'Ali'yi böyle seviyorum ki, adım sorulunca "Ali değil!"

diyelim var...

SUS VE CEZA: Kement koptu diye dağı cezalandırmışlar
askerde, bir ağbimiz anlattı. Ne de olsa biraz kederlenmiştir
dağ, kolay mı öyle komutanların
gözünden düşmek? İçlenip nennilenmiştir
dağ...

YOL YORGUNU: Tren garı, şiirsel...
Havaalanı, aforizmik... Otobüs terminali,
adeta kayıp ilanı...

SİTEM BORSASI: Biri diyor: "İşyanım
birikti sığmaz içime / Bin sitem etsem
de azdır kadere..." Diğeri söylüyor:
"Dertlerin kalkınca şaha / Bir sitem
yolla Allah'a..." Demek ki yeri gelir
bin sitem azdır, yeri gelir tek sitem
yeter. Haa, bir başkası da "Sitem
sevgiden doğar" söyleminde ama pek
katılamıyorum. Hakikaten seviyorsan,
sitemi iyice azaltırın. Hadi günde bir-
iki, kahvenin yanına...

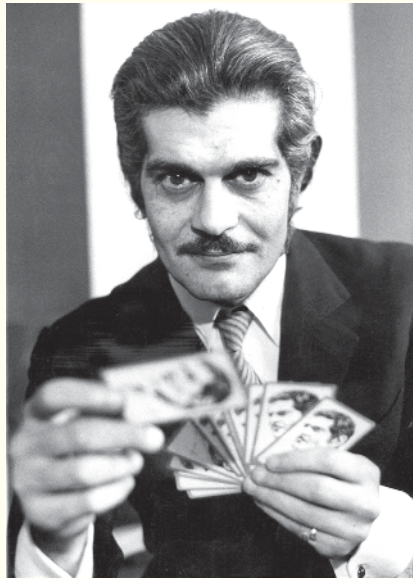
0 SES: Taşra dalıp gitmek için çok
uygun. Bir de şu düzenli terlik sesi
olmasa! "Şifuhu-Şifuhu" diye uzaktan
az gelerek, giderek yaklaşarak...

YAKIŞMADI: Fakat ne yazık ki sigara boştu...

GÖKOVA: 90 artı 4'te gol yer gibi, tam traşım biterayak
yüzümü kesti berber. "Usta ben kesmiim diye sana
geldim, sen kestir" dedim. Güldü. Sağ olsun. Ya tüm den
gırtlacağı kesseydi? Şu an bunları yazamaz haldeydim. Net.

Düşüneceksin böyle şeyleri!

ÇARESİZLİK: Emrah'ın dizisini kaçırmadan seyreden
insanla n'aapsan tam diyalog kuramazsın...

Aktör Ömer Şerif

MURTAZA THE RANGER: "Ormanı bekçi değil, sevgi
korur" yazılı tabelada cümlemin ingilizcesi de mevcuttu.
Ranger, bildiğin bekçiymiş ya lan. Tom Miks'ten felan
kahraman diye kalmış aklımda, bayaa mayışlı adammış...

BENİM SAÇIM BENİM FIRARIM: Saçına çok karışıyorlar
diye lisede okulu bırakmış bir adamla tanıştım. Sağını kesen
hocaya "Öğretmen misin berber misin yahu" diye çıkışmış,
ip kopmuş. Yalnız saları hâlâ bakımlı, janti. Tam jestion
adamı.

CANER KARDEŞ: Gündoğın'da top oynadık 2010 doğumlu
Caner'le. Beşiktaşlı. Kaleciliği seviyor, eldivenleri bile
var. Hep ben penaltı attım, o kaledeydi. Bi zaman sonra
Beşiktaş-Diğerleri maçları yaptık. Bi Beşiktaş için atıyorum,
bi rakip adına. Hile yapmadık ama, ben hepsini gol için
attım, o da ayırmadan atladi. Yalnız ben "Quaresma
topun başında!" derken, Caner'in "İnşallah gol olur!"
demesi aklımdan çıkmayacak. Kalecinin gol istediği an!
Ama öyle dediği zamanlarda da uçtu her topa valla. (Iyice
meraklısına: Penaltılarda G.Saray ve F.Bahçe'yi yendik.
Trabzon'a yenildik!!)

SEKS: Sevgili dostum Haziran Günel'den duydum Ömer
Şerif'in lafını: "Seks yaparken brıç çok aklıma geldi ama
brıç oynarken seksi hiç düşünmedim" Bunu duyan bir başka
sevgili dostum, profesyonel oyuncu Osman Ihlamur "Pokerde
seksi çok düşündüm, sekste pokeri hiç" dedi. Bilemedim.
Benim oyunum Scrabble, onunla seksi hiç karıştırmadım.

DALAMAN: Doğu Alaman...

Vedatspor:

Adatepebaşı köyünde nüfus 52, cinayet işleyen 8 kişiye, oran %15'tir,
geçen hafta yanlış hesaplayıp 6.5 yazdım. Aman, matematik affetmez!

Mizah yazarlığı atölyemiz, 18 Ekim 2018 Perşembe, Beşiktaş Minoa'da
başlayacak.

"Patlatmasınlar Diye Adam Taklidi Yapan Balonlar" Haftaya!

Mustafa Satıcı

CEM GÜVENTÜRK

**"kendimi
durduracak
değilim"**

Fırat Budacı

2010'LARIN TOPLUMCU EDEBİYATI

Takatsizlik, yatma eylemi dışında insanın başka herhangi bir şeye mecalinin olmaması halidir. Genellikle yaşlı insanların eklem bölgelerinde ürer, ama bazen -özellikle pazar günleri- genç bireylerin vücudunu da ele geçirebilir. Pazar sabahlarının insana yaptığı, "kahvaltıyı çeşitlendir", "bir plan yap", "eşofmanlı bir ritim tuttur", "deniz kıyısına ulaş" gibi sıkıcı çağrılarına cevap verecek durumda değilim. Mantığım, "Kalk bir duş al, iyi gelir," dese, takatsizlik "Boş ver, yat!" diyerek kafamı okşuyor. Bilgisayarım kol mesafesinin dışında kaldığından mecburen Black Mirror izliyorum. Aklim, "Ulan bir bölümde de şakağa çip takmayın!" dan öteye çalışmıyor. "Şu diziden çipi çıkarsak geriye Arka Sokaklar kalır he..." diye düşünüyorum. Saatlerdir yatıyorum. Eşyayla uyum içindeyim. Böyle zamanlarda insanın en son istediği şey, hayatı sürekli sınav çeken Vahe Kılıçarslan zindeliğinde yaşayan bir arkadaşın araması ve takatsiz bireyi uyusukluk, tembellik, miskinlik gibi eşanlamlı kelimelerle suçlayarak hayata katılmaya zorlamasıdır. "Hadi!" der zinde insan, "kalk, süper bir yere gidiyoruz..."

Kırmızı ışıktaki, içi tika basa genç erkeklerle dolu Şahin marka bir araba yanımda durdu. Dirsekleri ve sigaraları arabadan taşmaya yatkın 6 erkek, açık camdan yayılan yüksek sesli müzik, siyah torbada bira kutuları ve rakı şişesi, tavuk kanadı, boyasına macun sıvanmış beyaz Şahin'den oluşan bu tür organizasyonlara özellikle pazar günleri İstanbul'da sıkça rastlamak mümkün. Beyaz Şahin mensupları, ya Kilyos civarında kayalıklardan denize riskli hareketlerle atlamaya ya da güneş altında alkol alıp tavuk kanadı yiyecekleri bir mesire yerine gidiyorlar ('atlamak' ve 'tavuk' bazen aynı gün içinde de olabilir). En ufak bir sürtüşmede birbirleriyle kanlı bıçaklı olabilecek yakın arkadaşlar bunlar. Yeşil ışık yanar yanmaz, delik egzozlarıyla bütün diğer arabaları sindirip kazaya yatkın bir görüntüyle öne fırlıyorlar. Arkadaşlarıma bakıyorum. Çok neşeliler. Bizim arabamızda yüksek sesle çalan müzik, klima sebebiyle camlar açılmadığı için içerde kalıyor. Vahe zindeliğindeki arkadaşım direksiyonda bateri çalışıyor. Diğerleri çalan müziğe kafalarıyla eşlik ederken, nakarat kısmında back vokal görevini üstleniyorlar. Beyaz Şahin'in emniyet güçlerini şüpheye düşürebilecek görüntüsünün yanında, steysin arabada hep bir

ağızdan şarkı söyleyen neşeli bir Amerikan ailesine benziyoruz. Bense bu ailenin ergenlik sınırı dolayısıyla cam kenarında somurtan sarı kafalı büyük oğlu gibiyim. Bıraksalar hiç hareketsiz sonsuza kadar Black Mirror seyredebilecek kadar sağlam bir takatsizlikten zorla koparıldığım için neşeye bir türlü ortak olamıyorum. "Nereye gidiyoruz abi biz?" diye soruyorum. Zinde, "Mangala gidiyoruz, tavuk kanadı yicez," diyor. Takatsizliğim iyice artıyor...

Modern şehir erkeğinin mangal başarısızlığı parodilerini anlatmak istemiyorum. İzninizle hikâyeme, mangalın yandığı ve tavuk kanatlarının kızarmaya başladığı dakikalardan devam edeceğim. Bütün bu süreçte, uyuzluğun şanına uygun olarak, arkadaşlarıma hiçbir yardımda bulunmadan sadece oturdum ve hemen yanımda top oynayan (sadece el ayasının kullanıldığı manşetsiz voleybol) 20'li yaşlardaki kızları seyrettim. Hepsisi, dar ve önünde simden ya da parlak taşlardan İngilizce bir kelime ya da kelebek figürü bulunan tişörtler giymişlerdi. Bu tişörtlerin ülkemizde önceleri sadece zengin kesim tarafından giyildiğini hatırlıyorum. Yıllar içinde sınıf farkını aşarak şehrin kenar mahalleri için bir tür milli giysi haline dönüştüler. Simli tişörtün tarihsel bakış açısından bir başka önemi de; ülkemizde toplumcu edebiyatın (özellikle köy romanlarının) 1950'li yıllarda bahsettiği "yaban diri memeler" in günümüzdeki varlığına işaret etmeleri. Zinde, tavuk kanatlarını önüme koyarak, "Soğutmadan ye," diyor. Uzanma isteği tekrar bastırıyor, bir tane tavuk kanadı alıp ağacın altına yatıyorum.

Götüme hafif hafif vurulan tekmeler eşliğinde, "Oğlum ne uzud adamsın, kalk maçı yapıyoruz," sesiyle uyanıyorum. "Ne maçı abi?" diyerek uykuya dönmeye çalışıyorum. Zinde, kollarımdan tutup zorla kaldırıyor. Pazar neşesini artırmak isteyen Zinde'nin karşısında direnmenin pek anlamı yok. Maçın yapılacağı alana yürürken, karşı takımı görünce "A-ha!" diyorum içimden, çünkü rakiplerimiz beyaz Şahin'deki adamlar. Zinde kaleci olmamı teklif ediyor. Bir takatsiz için daha uygun bir mevki olamaz. Hemen kabul ediyorum. Beyaz Şahinlerle Modern Zindelerin maçı başlıyor...

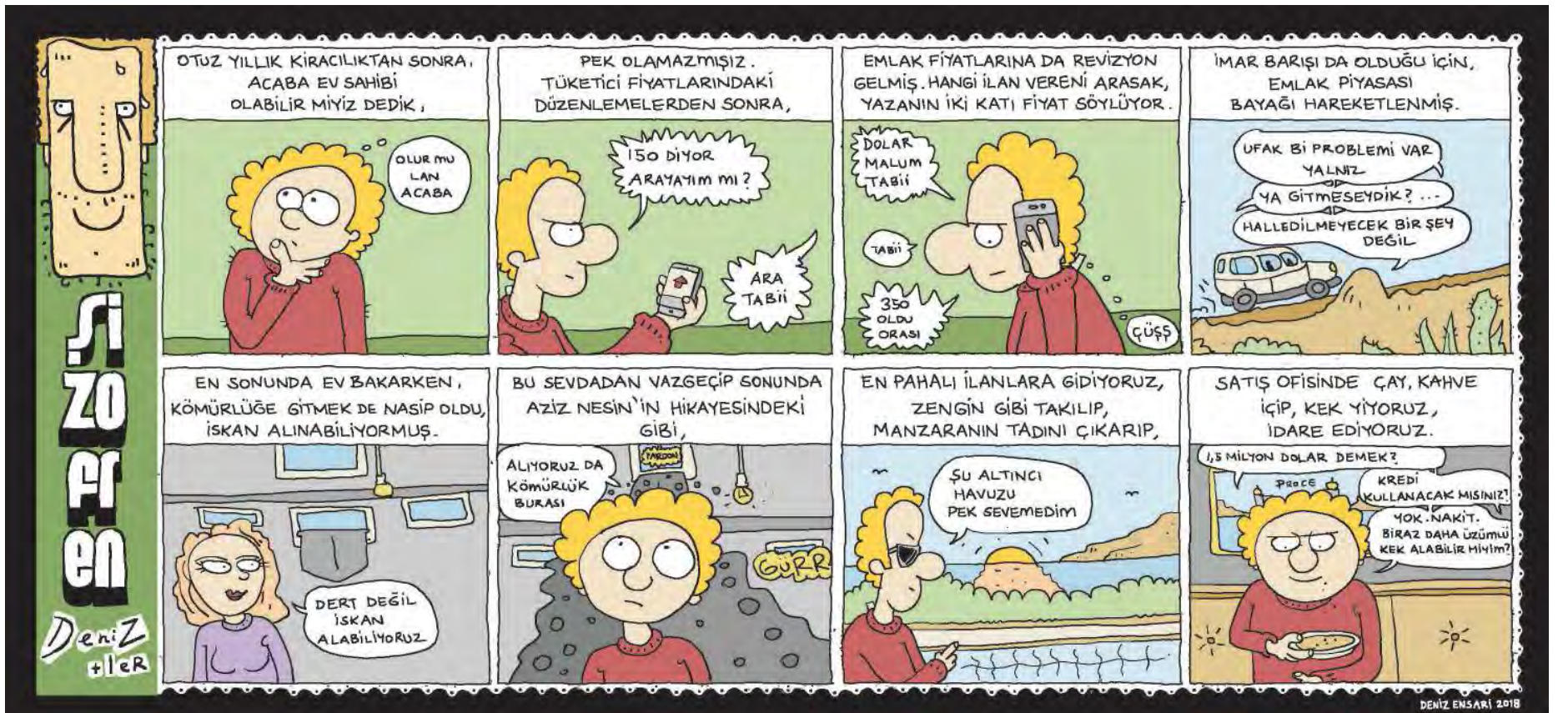
Bu yediğim ikinci gol. İlkinde top çok yakınımdan geçti, tutarım sandım ama olmadı. İkincisinde Beyaz Şahinlerin forveti yakın mesafeden topa abanınca, arkamı dönmek zorunda kaldım. Sonuçta gözlüklerimi korumam lazım. Zinde biraz kızgın, beni toptan korkmakla suçluyor. Benim dışımda, Modern Zindeler rakiple başa baş mücadele veriyor. Yediğim gol sayısı artıkcı biraz hırslandırıyorum, ama hırsım pratik anlamda nefis kurtarırlara bir türlü dönüşmüyor. Kır ve mahalle futbolunda kötü oyuncuların sürgün yeri kaledir, ama ben zaten kalede olduğumdan Modern Zindeleri iyice çaresiz bırakıyorum. Beyaz Şahinlerden birinin,

"Şut çekin, eleman direk alıyor!" diye bağırması beni iyice hırslandırıyor. Bizim kaleye doğru defansın arkasına atılan uzun bir pasta, kaleyi terk edip topa doğru koşmaya başlıyorum. Bütün kötü oyunuma rağmen tek bir hareketle akillarda kalabilirim diye düşünüyorum. Kıvrılmış paçası ve çıplak ayaklarıyla bir Beyaz Şahin topla arasındaki mesafeyi inanılmaz bir hızla kapatıyor.

Takatsiz vücudumu iyice zorluyorum. Genzo Wakabayashi gibi topa yetişip bütün gücümle abanıyorum. Müdahale sonrasına top adeta ovalleşiyor. Zafer benim, fakat topun gittiği yol, yol değil. Top, bütün oyuncuların bakışları arasında, sahaya terk ederek yolculuğunu mangallar bölgesinden bize doğru yaklaşan bir 5 Yaş'ın suratında tamamlıyor. Yere yıkılıyor 5 Yaş. Tekrar koşmaya başlıyorum. Aynı anda mangallar bölgesinden bir Simli Tişört de (galiba ablası) koşmaya başlıyor. Durum ciddi. Çünkü bu sefer ters istikametlerden koşarak ulaşmaya çalıştığımız şey bir top değil, yaralı bir çocuk.

Çocuğa Simli Tişört'ten önce ulaşıyorum. Simli Tişört, "Biraz dikkat etsenize!" diye bağırıyor. 5 Yaş'ın suratının yarısı kıpkırmızı ve soluk almadan ağlıyor. Kazaya sebep olan insanın ne yapacağını bilmeyen telaşla saçma sapan bir soru soruyorum 5 Yaş'a: "Acıdı mı?" "Görmüyor musun çocuğun halini?" diyor Simli Tişört. "Ben buz bulayım," deyip koşmaya başlıyorum. Topa ve 5 Yaş'a doğru attığım deparlardan sonra bu defa buza doğru koşuyorum. Üç saat önce kumandaya bile ulaşamayan bir takatsiz için inanılmaz bir performans bu. Döndüğümde kimseyi bulamıyorum, yaralıyı kaldırmışlar. Mangallar bölgesinden, "Gel hemşerim gel," diye bir ses geliyor. Sesin sahibi, kucağında 5 Yaş'la ağacın altında oturan bir adam. Onun, 5 Yaş'ın babası olduğunu anlayınca biraz tedirgin oluyorum (bütün bu olaylar yaşanırken gölgedeki mevkisini terk etmeden bizi izlemiş). Zinde arkamdan, "Abi gel de maça devam edelim," diyor. "Bi dakika" işareti yaparak Gölgedeki Baba'ya doğru ilerliyorum. "Niye koştun o kadar, bişey olmaz buna," diyerek kucağındaki 5 Yaş'ın kafasına hafifçe vuruyor. "Buz kompres yapsak iyi olur," diyorum. "Bişey olmaz, gel otur dinlen biraz," diyor. Oturmamak için maçı bahane edince, 14 Yaş'ı (büyük oğlan), "Koş len kaleye geç, abin biraz dinlensin," diyerek oyuna sokuyor. Mecburen oturuyorum. Hiç sormadan rakı koyuyor, sonra da elimdeki buzları alıp bardaklara atıyor. "Hadi bakalım, buz senden rakı benden," diyerek elindeki plastik bardağı benimkine tokuşturuyor.

Gölgedeki Baba, ülke meselelerinden konuşabileceği bir arkadaş bulduğu için halinden çok memnun. 5 Yaş'ın yüzündeki kızarıklık gittikçe azalıyor. Modern Zindelerle Beyaz Şahinlerin maçı dostluk içinde devam ediyor. Zinde'nin nefis bir kurtarış yapan 14 Yaş'ın kafasını okşadığını görüyorum. Simli Tişört artık pek kızgın görünmüyor. Ben, takatsizlik ve maçtan kurtulmanın sevinciyle rakımı içiyorum. Gölgedeki Baba, "... Sonuçta hepimiz aynı toprağın insanıyız," derken önüme bir tavuk kanadı daha koyuyor. Herkes halinden memnun. Rakıdan bir yudum daha alıyorum.

Deniz Akar 2018

Çarpışma İpek & Burak

Yazan: GİZER OKY

"Halbuki korkulacak hiçbir şey yoktu ortalıkta/ Herşey naylondandı o kadar"

"Geyikli Gece"/Turgut Uyar

"HÜZÜN YETMEZLİĞİ"/İSTANBUL

"Teşrinlerin bu hüznü geçer tâ iliklere" Öyle yazmıştı büyük, çok büyük şairimiz Yahya Kemal. "Teşrinler": Ekim ve Kasım ayları yani. İkisinin ortak adı.(birinci teşrin, ikinci teşrin) Neredeyse yarılardı ilk'i. Geldi gidiyor.Vaadedilmiş o hüznün? O nerede? Ara ki bulasın. Zerresi yok. Kırıntısı. "Günler hazinleşir, geceler uhrevileşir" O da olmadı ki. Geceler de aynı. Hiçbir şey olmadı. Uhrevileşmedi. Bakıyorum işte camdan. Dümdüz. Teşrinler bir yana Eylül dahi güya bir "hazan" ayı idi. Daha yakın zamanlara kadar. Öyleydi. Tamamen başka bir şey oldu o da. Geçmiş olsun. Bütün o romanlar, şarkılar, şiirler... (O

birsürü"September Song"lar/ Lou Reed/ Frank Sinatra/ Melancolie in Settembre/ Pepino de Capril "Eylülde Gel"/ Alpay/Mehmet Rauf/ Eylül falan filan...böyle uzar gider bu) İklimler değişti. Kritik eşige gelinmiş. Son 12 yıl. Mış.

"Ta ilikler" e kadar geçen şey; O ekim güneşi işte ; Isıtıyordu. Bir yaz gününün tıpkısıydı.

Ertesi gün. İkinci.(yine günlük güneşlik, aynı-"pastırma yazı" değil bu,ona daha çok var-)

Evin arka tarafındaki düzlükte yaşayan kedi kolonisine sürekli ciğer, miğfer dolu torbalar taşıyan kedili kadın. Kutsal kedili kadınımlar.Yokuşun ucundan elinde torbalarla belirdi. (camdan bakıyorum ben-onlara bir şeyler söyleye söyleye geliyor o-)

Sesini duyan her renkten, her boydan binbir türlü kedi oradan buradan zuhur edip, koştura koştura topladılar. Heyecanla. Kuyruklar dimdik. Kadın her zaman yaptığı gibi elindeki torbaları konteynırın dibine boşalttı. Kediler üşüştü. Tuhaf bir şey oldu. Birden donup kaldılar.

Hepsi birden kafasını kaldırmış kadına bakıyor. Bir sürü şaşkın kedi gözleri. Ben az biraz yukarıdan, torbadan dökülenleri göremiyorum. Kadının sırtı engelliyor. Kadın dönüp gitti.Yerde sadece ekmek parçaları. Ciğer miğfer yok. "Teşrin hüznü" belki bir çeşit işte. Kedilere. Kriz'le ilk karşılaşmalar. Baktılar bir zaman yerdeki ufalanmış ekmeklere. Hiç biri dokunmadı. Gidemediler de ama. Öylece kıpırtısız durdular ekmeklerin başında. Eh kriz böyledir, "at'a et" attırtmasa da, "it'e ot" attırtabilir.

Herneyse, sıkıntılı şeyler. Geçelim. Odada yine kesif yağlı boya kokusu. Resimler bir türlü bitmiyor.(hep yazıyorum)

Aylar aylar geçti. Hepsini yarım. Hâlâ. Gün akşam oluyor. Bezgin bezgin fırçaları yıkıyorum. Ömür törpüsü. Bir çeşit bitmek denebilir mi bilmiyorum; Öрте öрте, kat kat dumanlar

arasında, bulana bulana yitip gidiyorlar. Bir yerinde tamamdır deyip; sınav bitiminde zorla alırlardı kağıdı elimizden, o şekil almaları gerekiyor işte. Leonardo sözleşmelere "tablonun bitip bitmediğine ben karar veririm, bitmeden de teslim etmem" diye şerh koyduruyormuş. Haklı. Mona Lisa'yı sürekli yanında taşıyormuş. Nereye giderse tablo yanında . (sürekli de geziyor üstad, şehirlerden şehirlere,ülkelerden ülkelere) Dört yıl yapılma süreci bir tarafa, bittikten sonra da. Hep yanında. (bitmemiş bir tablo olduğu da söylenmiyor değil, o da başka) Düşünün

onca yıl yavrusunu cebinde gezdiren bir kanguru gibi yanında taşıdığı, (etle tırnak misali) o derece bağlı olduğu tablosunu dönemin Fransa Kralına (Birinci Francis) satmak zorunda kalıyor. ("zorunda kalıyor" benden, ben öyle zannediyordum, belki güle oynaya sattı, bilemeyiz)Yazık. Resim sanatının bu yanını da içim kaldırmıyor işte. Bitirmek başka mesele de, hele satmak? Yıllarca uğraş dur. Didin. Bir zengine teslim et.(gerçi dört bin altına satmış, bir şarap şişesine vermişti kimi tablolarını zavallı Van Gogh) Yapımı yine yıllar, yıllar süren diğer ünlü tablosu "İsa'nın Son Akşam Yemeği" ne çalışırken kendisini seyretmiş biri "iskeleye çıkar, koca gün tek bir fırça darbesi dahi sürmeden, öylece resme bakarak düşünürdü" diyor.

Diyormuş. Büyük eserler öyle çıkıyor.Yıllarca düşünerek. Mona Lisa çalışıldığında , ortalarda olmadığı o iki yıl, bir zamanlar tablonun durmuş olduğu o yere, boş duvara

bakmak için yine uzun uzun kuyruklar oluşuyormuş müzede. Büyük resim böyle bir şey. Çalışıldığı için ünlü olduğunu söyleyenler var. İnanmayın. Ben henüz on yaşındayken, hakkındaki efsanelerden falan, tamamıyla bihaberken, nasıl çarpıldığımı çok iyi hatırlıyorum. İlk gördüğümde. (Hayat "mecmua"sında mı görmüştüm, öyle bir şey) Sadece o gizemli, tuhaf, ele geçirilip de "ha işte gülümsüyor kadın" diye bir tarafa kaldırılması mümkünsüz

o ifade, o tebessümü sebebiyle değil; her şeyiyle ayrı ayrı büyülemişti beni. Resimden çok daha fazlası, bir başka çeşit bir olguyla karşı karşıya olduğum duygusu. Bir sihir. O eller, o arka taraftaki esrarengiz manzara... uzun uzun bakmıştım. Saf, ön yargısız, çocuk gözleriyle bakmıştım. Napolyon Bonapart resmi müzeden alırdı kendi yatak odasına koymuş bir zaman. Hayranım resme ama ben istemezdim. (ay noolur verelim) Sahiden istemezdim. Uykularım bölünürdü...

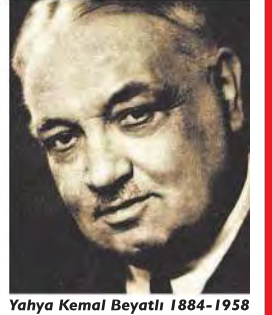
Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

arasında, bulana bulana yitip gidiyorlar. Bir yerinde tamamdır deyip; sınav bitiminde zorla alırlardı kağıdı elimizden, o şekil almaları gerekiyor işte. Leonardo sözleşmelere "tablonun bitip bitmediğine ben karar veririm, bitmeden de teslim etmem" diye şerh koyduruyormuş. Haklı. Mona Lisa'yı sürekli yanında taşıyormuş. Nereye giderse tablo yanında . (sürekli de geziyor üstad, şehirlerden şehirlere,ülkelerden ülkelere) Dört yıl yapılma süreci bir tarafa, bittikten sonra da. Hep yanında. (bitmemiş bir tablo olduğu da söylenmiyor değil, o da başka) Düşünün

Yahya Kemal Beyatlı 1884-1958

(Mona Lisa) Leonardo da Vinci 1452-1519

Leonardo da Vinci- Son akşam yemeği (Detay)

Diyormuş.

Büyük eserler öyle çıkıyor.Yıllarca düşünerek. Mona Lisa çalışıldığında , ortalarda olmadığı o iki yıl, bir zamanlar tablonun durmuş olduğu o yere, boş duvara

bakmak için yine uzun uzun kuyruklar oluşuyormuş müzede. Büyük resim böyle bir şey. Çalışıldığı için ünlü olduğunu söyleyenler var. İnanmayın. Ben henüz on yaşındayken, hakkındaki efsanelerden falan, tamamıyla bihaberken, nasıl çarpıldığımı çok iyi hatırlıyorum. İlk gördüğümde. (Hayat "mecmua"sında mı görmüştüm, öyle bir şey) Sadece o gizemli, tuhaf, ele geçirilip de "ha işte gülümsüyor kadın" diye bir tarafa kaldırılması mümkünsüz

o ifade, o tebessümü sebebiyle değil; her şeyiyle ayrı ayrı büyülemişti beni. Resimden çok daha fazlası, bir başka çeşit bir olguyla karşı karşıya olduğum duygusu. Bir sihir. O eller, o arka taraftaki esrarengiz manzara... uzun uzun bakmıştım. Saf, ön yargısız, çocuk gözleriyle bakmıştım. Napolyon Bonapart resmi müzeden alırdı kendi yatak odasına koymuş bir zaman. Hayranım resme ama ben istemezdim. (ay noolur verelim) Sahiden istemezdim. Uykularım bölünürdü...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

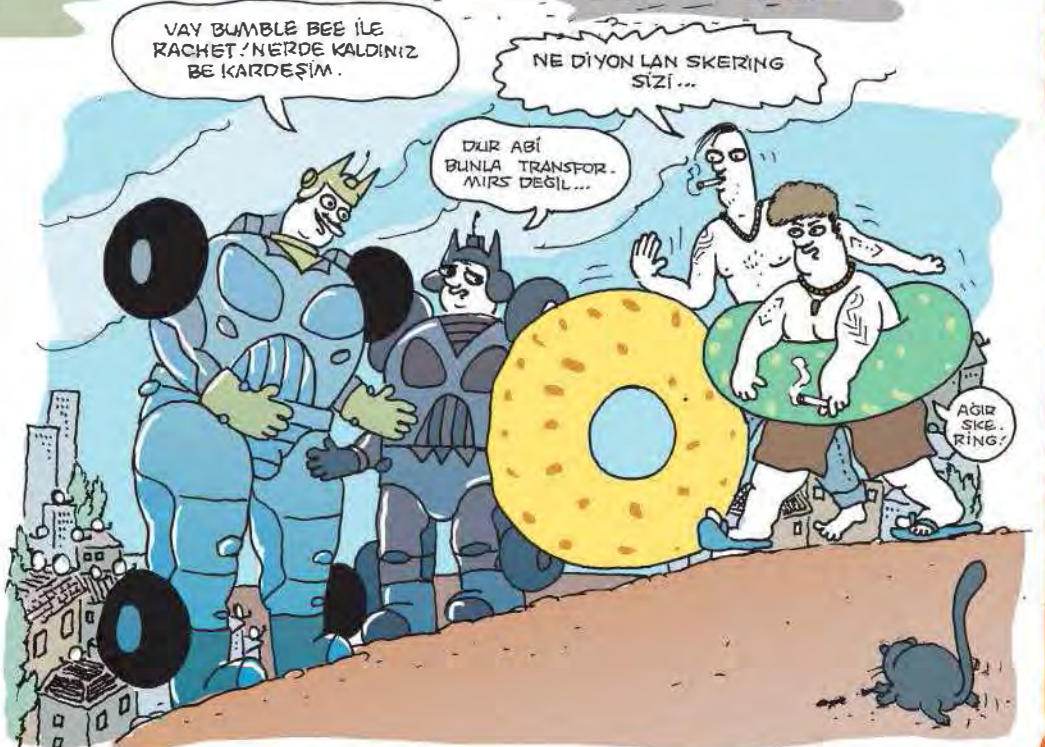
Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Lou Reed 1942-2013

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

Alt katta neler oluyor?

Zenginlik

Zenginlik nedir? Çok zengin olmak ne şekilde olur? Yani "Zenginlik" dediğimiz şey, nedir ayol? İsteddiği şeyi istediği anda alabilme / elde edebilme gücü mü acaba? Dan bilzareyn gibi ortamı şekille şükülle parasıyla doldurup, şekil yapmak mıdır

@kaansezyum

zenginlik?

Özel uçaktan düşerken "Falling Stars"

kafası yaşamak mıdır yoksa?

Camiryo gibi şatoda yaşayıp, kafaya göre albüm yapabilmek mi yoksa? Camiryo'nun bir de Lamborcini koleksiyonu var, hiç görmeyin daha iyi.

Zenginlik bir yerden bir yere helikopterle gitmek midir? Yoksa daha klas helikopterle giden daha mı zengindir?

Benim sorguladığım şey bireysel bir zenginlik...

Coğrafi değil, bizim güzel memleketimiz gibi...

Zenginlik istediğimiz zaman tekneyle hayattan kaçabilmek mi?

Zenginlik hayallerimiz kadar büyük bir bahçeyi yetiştirip, yeşertmek mi? Zenginlik çalışmak istemediğinizde çalışmamak mı?

Zenginlik her şeyi yapacak zamana sahip olabilmek mi yoksa? Ne olum bu zenginlik? Hem fakirlik gibi hem değil, bambaşka...

Zenginlik Bentley alıp plakasını AGA yapmak mı?

Bunlardan koleksiyon yapıp hava atmak mı? Zenginlik paranın alamayacağı şeyleri alabilmek mi acaba yoksa?

Parayla işi olan mıdır zengin, parayla işi olmayan mı? En büyük zenginlik sağlık mı? Para olunca sağlık kaçmıyor hoş, o da ayrı bir konu. Böbreğini, ciğerini yenileyebiliyorsun. Zenginlik sevmek sevilme mi yoksa? Herkes kendince bir teselli arıyor. Zenginlik bir şeyden çok olması mı yoksa hiçbir şeye ait olmak mı? Hayatta ne arıyor bu zenginler? Huzur muzur gibi bi şeyler. Zaten zenginlere dikkatli bakarsanız fakir gibi giyinmeye çalışıyorlar. Tek farkları tişörtlerinin 150 dolar olması oluyor. Zengin fakir gibi olmak, fakir de zengin gibi olmak istiyor. Bitmeyen ying yang değil tabii ki. O kadar çok fakir var ki, zengin bu sayede zengin oluyor. Fakirlerin sırtına basarak belki de... Neyse ki sistem çok uygun. Çalışanın değil, çalıştırının yanında. Madeninde 300 küsur kişi hayatını kaybeder, elini kolunu sallar, çıkarsın. Ölenler öldükleriyle kalır, sen de yazın nereye gideceksin onun derdine düşersin.

Hayvanın zengini olur mu? Zengin kediler var mesela, cins kedi. Sokağa bıraksan iki dakikada tüm tüylerini döker. Surat şekil, paso tavrı gibi ama al sokağa koy,

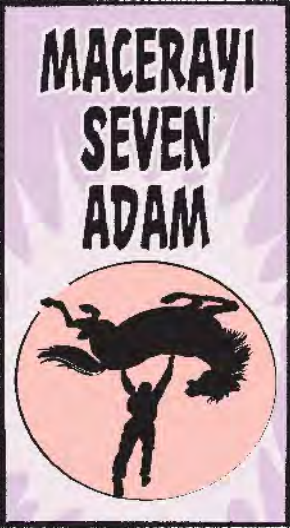
dakikasında kurur gider. Zengin köpek var mesela biliyorum. Şekil böyle, acayip tüylü, bazıları çok ufak, yine sokağa bıraksan iki dakikada kediler tarafından yenir. Ama baktığın zaman şekil köpek... Ama köpeğin de bir kusuru yok. Köpek zengin hissetmiyor ki kendisini. Ona her yer kucak, her yer sokak ya da.

Zengin hayvan yok ama fakir hayvan var nasıl oluyorsa. Sokaktaki garibanlar, ağzı burnu sümük içindekiler, sabahtan akşama hasta olanlar bence sokağın fakirleri...

Bu aralar bir de şöyle bir şey dikkatimi çekiyor. Sokakta gördüğüm kargaların hepsinin saç başı dağılmış durumda. Artık salgın

bir hastalık mıdır nedir bilemiyorum ama kargaların tipleri feci kaymış artık. Dünya yavaş yavaş yok oluyor. Zenginliklerimizi koruyamadık, zengin olmak için daha çok kazanmak için en büyük zenginliği, çeşitliliği kaybettik. Zaten bundan sonraki 50 yıldan sonra artık vur patlasın çal oynasın olacak herhalde.

Zenginler yine güzel yerlerde oturur, garibanlar da garibanlıklarıyla yaşamaya çalışır... En büyük zenginlik hayat mı yoksa? Yaşamak mı, istediğin zaman kalkıp gitmek mi?

Haftalık Mizah Dergisi | 11 EKİM 2018 | Sayı: 580

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 - ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33

Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatlı 320 TL Yurtdışı: www.interdictum.de adresinde

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

